

DAVID

DE WAKER
THE KEEPER

BALDACCI

VRIJHEID BEGINT
MET OVERLEVEN...

Over het boek

Vega Jane – Boek 2

Het spannende vervolg op *De voltooiing*

Vega Jane had altijd te horen gekregen dat niemand Bitterbos, waar zij is opgegroeid, kon verlaten. Haar was verteld dat daarbuiten niets te vinden was, behalve het Moeras: een levensgevaarlijke wildernis waar de dood altijd en overal op de loer lag. En Vega geloofde dit ook, totdat ze op een nacht op een geheim stuitte dat haar hele wereld op zijn kop zette: alles was gelogen...

Nu is er nog maar één ding dat Vega Jane scheidt van de vrijheid: het Moeras. Om te ontsnappen uit Bitterbos, moet Vega met haar beste vriend Delph een weg zien te vinden door een afschrikwekkend gebied vol bloeddorstige wezens en duistere magie. Maar het Moeras is erger dan ze ooit had kunnen bevroeden. Het Moeras gooit alles in de strijd om Vega tegen te houden. Om haar wil te breken. Om haar te doden. En Vega zal, om te overleven, een prijs moeten betalen die zelfs voor haar misschien te hoog is...

Over de auteur

David Baldacci werd geboren in Virginia in de Verenigde Staten. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten, en was negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. In 1996 debuteerde hij met *Het recht van de macht*. Baldacci's werk is in 45 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan 100 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. *De Waker* is het tweede deel in de reeks met Vega Jane.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht	In het geheim
Op eigen gezag	Verlos ons van het kwaad
Duister lot	Rechteloos
Vuil spel	De zesde man
Onder druk	Die zomer
In het hart	De provocatie
Nachtreizigers	Onschuldig
De laatste man	Vergeeten
Onbewaakt ogenblik	De aanslag
De samenzwering	King & Maxwell
Het uur van de zonde	Doelwit
De verzamelaars	De ontsnapping
Geniaal geheim	De voltooiing
De verraders	De geheugenman
Niets dan de waarheid	De schuldigen
De rechtvaardigen	De laatste mijl
Familieverraad	

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

David Baldacci

De Waker

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Keeper

© 2015 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Jason Shenai/Millennium Images, UK

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0728 9

NUR 285

De Waker verschijnt ook bij uitgeverij Leopold in 2 delen, onder de titels *The Finisher: Rennen voor je leven* en *The Finisher: Wereld vol geheimen*.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Voor Michelle,
die deze hele reis is begonnen met een gave*

‘Het verleden is slechts het verleden van een begin.’

– H.G. Wells

‘Onkruid zijn ook bloemen, als je ze eenmaal leert kennen.’

– A.A. Milne

‘Ontsnappen aan het Moeras betekent eeuwige gevangenschap.’

– Madame Astrea Prine

Unus

Het Moeras

Het leek toepasselijk en bovendien absurd poëtisch dat wij drieën, aan elkaar geketend als schakels in een ketting, samen de dood tegemoet gingen. Maar nadat we van een anderhalve kilometer hoog klif waren gesprongen, opgejaagd door moordlustige beesten, hadden we weinig keus meer. We waren letterlijk van het klif af gestort om ons vege lijf te redden. En nu moesten we fatsoenlijk zien te landen, anders zouden we daar beneden onze laatste rustplaats vinden. Heel véér daar beneden.

We vielen een hele tijd, veel langer dan ons lief was. Terwijl we omhoog stortten, wierp ik een zijdelingse blik op mijn beste vriend, Delph. Hij keek naar mij, niet doodsbang, maar, dat moest ik toegeven, toch wel een beetje angstig. Mijn hond Harry Twee daarentegen grijnsde, hij popelde om aan ons avontuur te beginnen.

De reden dat we de sprong hadden gewaagd zat om mijn middel. Door mijn ketting, Destina, kon ik vliegen. Maar ik was nooit van een vijftienhonderd meter hoog klif af gesprongen en we zoefden sneller omlaag dan ooit tevoren.

Ik deed mijn best om een zachte landing te maken, maar we kwamen toch nog behoorlijk hard op de grond terecht. Verbijsterd bleven we daar even liggen. We waren weliswaar bont en blauw, maar we leefden nog, zoveel wist ik wel.

Ik bevrijdde Harry Twee uit het harnas waarin hij aan mijn borst had gehangen. Ik zag dat Delph langzaam opstond en voorzichtig zijn armen en benen strekte. Toen keek ik omhoog, helemaal naar de plek waar we zo kort geleden nog hadden gestaan. Als we niet waren gesprongen, zouden we nu zeker dood zijn geweest.

De beesten die ons hadden opgejaagd, staarden vanaf de rand van de steile rotswand naar ons omlaag. Het was een bende garms en ongeveer evenveel amarocs. Ook al kon ik ze van deze afstand niet werkelijk

zien, ik zag de geschubde garms voor me, terwijl hun eigen bloed langs hun gepantserde borst droop en ze met hun woedende adem vlammen op ons afvuurden. Ik weet zeker dat de amarocs, reusachtige wolfachtige schepsels die kennelijk alleen maar leefden om te doden, er zonder meer moordzuchtig uitzagen.

Maar denk maar niet dat ze zin hadden om ons achterna te komen en de anderhalve kilometer lange duik te maken die wij net achter de rug hadden. Het was goud waard dat die schepsels niet konden vliegen zoals ik. Ik keek omlaag en klopte op de ketting rond mijn middel, waar op een paar schakels de letters D-E-S-T-I-N-A vermeld stonden. Ze had mijn leven al enkele keren gered, terwijl ik haar nog niet eens zo heel lang in mijn bezit had.

Ik kon het amper geloven. Ik was in het Moeras. Ik, Vega Jane. Ik had al mijn vijftien anni in het dorp Bitterbos gewoond. Dat was het enige wat ik ooit had gekend. Mij was verteld dat er niets anders bestond, behalve dan het dodelijke Moeras. Maar ik geloofde daar niks van. Achter het Moeras moest gewoon iets zijn, dat kon niet anders, en ik was van plan om te ontdekken wat dat was.

Ik deed dit niet voor de lol. Ik vermoedde heel erg dat mijn ouders en mijn opa zich aan de overkant van het Moeras bevonden. Mijn broertje, John, woonde nog steeds in Bitterbos, maar hij was niet meer het onschuldige jongetje van vroeger. Daar had de boosaardige en moorddadige Morigone wel voor gezorgd.

En dus was het mijn levensmissie om ons drieën zo snel mogelijk veilig door het Moeras heen te loodsen. Dat mocht dan misschien een ongelooflijk ambitieus plan zijn, maar ik wilde het toch.

Ik begon weer wat op adem te komen en keek nogmaals naar Delph. 'Hé hallo, Vega Jane,' zei hij.

'Hé hallo terug, Delph,' antwoordde ik en ik moest onwillekeurig glimlachen omdat het ons gelukt was in het Moeras te komen, ook al waren we bijna dood geweest.

'Denk je dat die verdomde beesten hier beneden kunnen komen?' vroeg hij.

'Ik denk dat ik hier niet wil blijven rondhangen om daarachter te komen, wat jij?' kaatste ik terug.

Ik hees mijn knapzak over mijn schouder en Delph deed dat met de zijne. Ik liet het harnas van Harry Twee om, voor het geval dat we snel weer zouden moeten opstijgen.

De kaart van het Moeras, die mijn vriend Quentin Hermes voor me had achtergelaten, was heel gedetailleerd, maar ik zag nu dat er ook enkele zorgelijke afwijkingen in zaten. Om te beginnen was nergens het klif aangegeven waar we zojuist vanaf waren gesprongen. En daarom had ik geen idee waar het dal waar we nu waren lag. En toch had ik Quentin op een dag het Moeras in zien gaan. Dat was de echte reden waarom ik aan deze hele reis was begonnen. Hij moest geweten hebben hoe het hier was.

De kaart gaf wel algemene aanwijzingen, maar stippelde geen precieze route uit om hierdoorheen te komen. Klaarblijkelijk moest ik dat zelf maar uitzoeken. Ik had ook een boek, dat had ik uit Quentins cottage meegepikt, waarin stond uitgelegd welke schepsels hier rondzweerven.

Delph zei: 'Aan de kaart te zien moeten we grofweg die kant op.' Hij wees. 'Naar die berg, in de verte daar, verderop.'

Ik aarzelde en zei toen onzeker: 'Ik... ik heb geen zin om 's nachts aan zo'n tocht te beginnen. We moeten tot het eerste licht een veilige plek zien te vinden.'

Hij keek me aan alsof ik volslagen gek was geworden. 'Veilige plek? In het verdomde Moeras? Hoor je wel wat je zegt, Vega Jane? Er is vast van alles en nog wat in het Moeras te vinden, maar volgens mij zijn er geen veilige plekken.'

Ik keek naar de uitgestrekte open vlakte voor me. Er stonden bomen en bosjes, en lange wuivende velden strekten zich uit, waar het gras langzaam boog in de bries die van het klif waaide. Het zag er vredig en sereen uit, helemaal niet gevaarlijk. Voor mij des te meer reden te denken dat er zich waarschijnlijk tientallen akelige dingen verscholen, klaar om ons te kunnen doden, en dat zouden ze bij de minste of geringste kans doen ook.

Ik keek naar mijn voeten. Welke kant moesten we uit? Ik wierp een blik op Harry Twee, die me nieuwsgierig aankeek; kennelijk wachtte hij tot ik een besluit zou nemen.

Nogal ongemakkelijk schoot het door me heen dat ik de leider was. Jeetje! Kon ik dat wel? Daar was ik nog niet zo zeker van.

Heel ver in de verte bevond zich een plek die op de kaart de Mycanwoestenij werd genoemd. Die werd omschreven als een sombere, doodse plek waar geen einde aan leek te komen, en waar helaas vanaf hier geen pad naartoe liep. De kaart was opmerkelijk onduidelijk over

welke precieze gevaren we zo meteen zouden kunnen tegenkomen. Maar het boek dat ik had meegenomen gaf wel wat details.

Ik haalde het uit de zak van mijn cape tevoorschijn en stak een kaarsstompje aan om in het donker de bladzijden beter te kunnen lezen.

Delph keek zenuwachtig over mijn schouder mee. ‘Geen goed idee om ons zo in het licht te zetten, Vega Jane.’

‘Weet je, Delph, je mag me best gewoon Vega noemen, hoor. Het wemelt hier bepaald niet van de lui die allemaal Vega heten. Sterker nog, voor zover ik weet ben ik de enige.’

Hij haalde diep adem, blies die langzaam weer uit en zette ogen op zo groot als schoteltjes. ‘Natuurlijk, je hebt helemaal gelijk, Vega Jane.’

Ik zuchtte en staarde naar de bladzijde. Ik moest gewoon op de plattegrond de beschreven plekken in het Moeras zien terug te vinden waar de schepsels rondzwierven. Het was een stuk handiger geweest als Quentin Hermes voor het gemak alle informatie op één plek had verzameld, maar dat had hij niet gedaan.

De moed zonk me diep in de schoenen toen het goed tot me doordrong hoe slecht ik was voorbereid. En dat terwijl ik ook voor Delph en Harry Twee een plan moest verzinnen!

Harry Twee begon te grommen. Ik keek naar hem omlaag. Zijn nek-haren stonden rechtoverend en hij had zijn tanden ontbloot, dus ik keek snel om me heen om te kijken wat er aan de hand was. Maar er was niets in het donker, althans niet iets wat ik kon zien.

Ik keek naar Delph. Hij zei: ‘Wat heeft hij?’

En toen kreeg ik het in de gaten. Mijn hond ademde zwaar door zijn neus. Hij zag het gevaar niet, hij róók het.

En in mijn ervaring ging een stank meestal samen met een stinkbeest.

Ik snoof in de lucht, vertrok mijn gezicht en keek Delph scherp aan. ‘Ruik je dat?’

Hij vulde zijn borst met lucht en blies die weer uit. ‘Nee.’

Ik dacht snel na. Ik kende die stank, of in elk geval iets wat erop leek.

En toen trokken de wolken in mijn hoofd langzaam op.

Gif.

‘Wat is het?’ vroeg hij zenuwachtig.

‘Ik weet het niet zeker,’ antwoordde ik, en dat klopte ook. Maar ik had dit mengsel eerder geroken, in de Fabriek, de werkplaats waar ik als Voltooier had gewerkt.

Ik wees naar links. ‘Laten we die kant proberen.’

‘Is het niet beter om te vliegen?’ vroeg Delph. ‘Dan zijn we er eerder, toch? Laten we maar... Misschien moeten we eerst kijken wat eraan komt, voordat... voordat het ons te grázen neemt,’ zei hij ademloos.

Vliegend zouden we er sneller zijn. Maar iets in mijn achterhoofd zei dat we stevig met onze voeten op de grond moesten blijven. Voorlopig althans.

Ik was iemand die geneigd was om op haar instinct te vertrouwen. Dat was me in mijn vijftien anni vaker wel dan niet goed van pas gekomen.

En op dat moment keek ik toevallig omhoog en zag ik het. Of liever gezegd, zag ik hén.

Een zwerm vogels racete in perfecte formatie langs de Noxverlichte hemel. Dit verbaasde me, want ik dacht dat vogels ’s nachts niet vlogen, maar misschien gold dat niet voor het Moeras. Terwijl ik de wegschurende vogels nakeek, gebeurde er iets heel vreemds. Vanuit het niets ontstond er een wolk blauwachtige rook.

De vogels maakten een scherpe bocht om die te ontwijken, maar sommige lukte dat niet op tijd. En toen die vogels door de rook heen gingen en er aan de andere kant uit kwamen, vlogen ze niet meer.

Ze vielen.

Want ze waren dood.

Ik stond daar als aan de grond genageld. Toen voelde ik dat iets mijn arm beetgreep.

Het was Delph.

‘Rennen, Vega Jane!’ schreeuwde hij. ‘Rennen!’

Terwijl we wegrenden, keek ik een keer achterom en ik wilde dat ik dat niet had gedaan. Het was een schepsel dat ik nog nooit in het echt had gezien, maar ik wist wel wat het was, want in het boek had ik er een tekening van gezien.

Ik keek naar Delph en zag dat hij ook achter zich had gekeken en hetzelfde had gezien als ik. Het had niets uitgemaakt als we het luchtruim hadden gekozen. In tegenstelling tot garms en amarocs kon het beest dat zo snel op ons afkwam vliegen.

Het zag ernaar uit dat er aan onze reis door het Moeras, nog voordat die goed en wel was begonnen, al een einde kwam.

Duo

Het Koninkrijk van Kataphiel

Er zat een kwaadaardige infectus achter ons aan.

Een infectus is een reusachtig schepsel met twee enorme poten, een paar krachtige vliesachtige vleugels en een lang geschubd lijf waaruit een slangachtige nek groeit met daarop een kleine kop, met aan de voorkant een paar vlammeende giftige ogen en een bek met vlijmscherpe snijtanden. En alsof dat alles niet afschrikwekkend genoeg is, ademt de infectus ook een gas uit waardoor iedereen die dat inademt het loodje legt, net als die arme vogels.

Het was maar goed dat we niet waren gaan vliegen. Dan zouden we nu dood zijn geweest.

Delph keek achterom terwijl we verder renden.

‘Hij komt naar beneden. Hij gaat ons vermoorden!’ riep hij. ‘Rennen!’

Ik moest iets doen. Maakte niet uit wat. Waarom was het zo’n warboel in mijn hoofd? Ik was gewoon blijven staan toen de infectus ons wilde vermoorden. Het was Delph die tegen me zei dat ik het op een lopen moest zetten.

‘Vega Jane!’ schreeuwde Delph nog een keer.

Zonder echt na te denken stak ik mijn hand in de zak van mijn cape, trok mijn handschoen aan en klemde mijn vingers om de Elementa. Nu leek die nog zo onschuldig als wat, slechts zevenenhalve centimeter lang en gemaakt van iets wat op hout leek. Maar ik liet haar uitgroeien tot haar volle lengte en de Elementa werd een flonkerende gouden speer die langer was dan ik. Ik had de Elementa gekregen – samen met de handschoen die ik moest dragen als ik de Elementa vasthield – op een groots slagveld van lang geleden, van een stervende vrouwelijke krijger. Ze had tegen me gezegd dat de Elementa mijn vriendin zou zijn wanneer ik er een nodig had. Nou, ik had er nu een nodig. Ik

moest iets doen. Ik vertikte het om domweg te... sterven.

Toen ik achterom keek, kwam de infectus razendsnel op me af, zijn klauwen raakten al bijna de grond. Ik zag dat hij zijn machtige borst volzoog met lucht, en uitademde: een enorme wolk blauwe rook met een zekere dood tot gevolg.

Al rennend draaide ik me om, klaar om de Elementa te werpen, en haar met mijn gedachten aan te sturen. Toen ik haar losliet, scheerde de Elementa langs de buitenste rand van de rook, door de zuiging van haar snelheid werd de gifwolk uit elkaar gerukt, teruggeduwd naar het schepsel dat hem had uitgewasemd. De infectus scheerde onmiddellijk de lucht in. Het beest had de dodelijke damp zelf veroorzaakt, maar zo te zien was die ook schadelijk voor hemzelf.

De Elementa vloog naar me terug. En net toen ik haar beetgreep, begaf de grond onder onze voeten het en stortten we een meter of twintig omlaag. Waar we ook terechtkwamen, het was zachter dan onze landing van het klif. Maar toch hapte ik naar adem en ik hoorde Delph dat ook doen. Harry Twee kefte een keer, maar meer niet.

Ik rolde me op mijn rug en zag de donkere lucht verdwijnen achter een scherm van grote takken en rollen samengeperst gras. Dat alles werd op zijn plaats gehouden door iets wat leek op een verzameling katten en touwen. Maar dat was amper genoeg om de infectus tegen te kunnen houden. Ik verwachtte elk moment dat die door dit schamele scherm heen zou barsten en ons zou vernietigen.

Maar de infectus kwam niet. In plaats daarvan viel er een zwaar net over ons heen en raakten we zo verstrikt in de touwen dat ik me amper kon bewegen. Ik keek opzij en zag dat Delph en Harry Twee in hetzelfde schuitje zaten. Terwijl we daar zo lagen te worstelen, hoorden we dat er iemand aan kwam. Delph hoorde dat duidelijk ook, want hij werd heel stil. Ik liet de Elementa krimpen, stopte haar in mijn zak, deed de handschoen uit en deed die in mijn andere zak.

Ik rekte me zo ver ik kon uit en pakte Delphs hand vast.

Met zachte, trillende stem zei ik: 'Wees op alles voorbereid, Delph.'

Hij knikte.

We keken elkaar een lang ogenblik strak aan. Ik denk dat we ons realiseerden dat het met ons gedaan was – twee simpele Bitterlingen uit Bitterbos die het krankzinnig verraderlijke Moeras wilden doorkruisen. Op dit moment leek het te absurd voor woorden. We hadden geen moment ook maar een schijn van kans gehad.

‘Ik vind het zo erg, D-Delph,’ zei ik, en mijn stem brak toen ik zijn naam uitsprak.

Tot mijn verbazing glimlachte hij en wreef zachtjes over mijn hand, wat rillingen over mijn rug joeg. Hij zei: ‘t Geeft niet, Vega Jane. We zijn, nou ja, we zijn tenminste samen, hè?’

Ik knikte en er gleed een glimlachje over mijn gezicht. ‘Ja,’ zei ik.

Ik keek over zijn schouder en zag dat er in de rotswanden houders staken waarin toortsen brandden. Daardoor werd de plek in een schimmig, mistig licht gezet. Mijn angstige voorgevoel werd er alleen maar erger door. Wat zou er nu met ons gebeuren?

Ik keek langs Delph en verstijfde.

Op amper drie meter afstand keken tientallen paar ogen me aan. Naarmate mijn ogen zich aan het schaarse licht aanpasten, zag ik dat het kleine schepsels waren met een fel, groezelig gezicht en een sterk, gehard lichaam. Maar ze hadden een kromme rug en hun vingers waren smerig en knoestig, misschien door zware arbeid.

Toen ze dichterbij kwamen, ging er een schok door me heen. Op hun armen en nek, evenals op hun gezicht, groeiden grasmatten.

Ik hoorde Delph zachtjes mompelen: ‘Wat krijgen we verdomme nou?’

De colonne kleine wezentjes vormde een cirkel en ging om ons heen staan. Ik hoorde dat een van hen een reeks gromklanken uitsloeg. Het net werd omhooggetrokken, dus ik realiseerde me dat hij daartoe het bevel had gegeven.

Het gewicht van de touwen werd minder en we worstelden alle drie om overeind te komen.

In een oogwenk haalden de schepsels wapens tevoorschijn en hielden die in de aanslag: kleine zwaarden, lansen, pikhouwelen en lange, dodelijk uitziende messen. Een stuk of tien wezentjes stonden in schiethouding met een pijl-en-boog, klaar om te vuren.

We konden onze overmeestersaars niet goed zien. Er groeide niet alleen gras op hun lijf en gezicht, maar hun haar was ook van gras.

We waren ver in de minderheid, dus ik dacht dat een vriendelijke, maar directe aanpak het beste was. Ik zei: ‘Hallo. Ik ben Vega. En dit zijn Delph en Harry Twee. Hoe maakt u het?’

Ze keken allemaal onbewogen naar me terug. Ze hadden een klein gezicht vol rimpels, maar hun ogen puilden uit en waren nogal pijnlijk rood. Ik zag nu dat ze een allegaartje van smerige kleren aanhadden:

broeken die door stevig touw op hun plaats werden gehouden, oude shirts, rafelige halsdoeken, vesten vol vlekken, oude jassen en klepetten. Sommigen hadden een gejatte borstplaat om. Anderen hadden met leren riemen metalen platen om hun dijen gebonden. Eén kerel droeg een helm van roestig ijzer.

We deinsden terug omdat de kleine schepseltjes zich naar voren drongen en zo de cirkel die ze vormden een stuk kleiner maakten. Ze taterden en gromden, en een paar van hen vielen met hun kleine mes naar ons uit.

‘Oii’ riep ik uit. ‘Hou die verdomde dingen bij je.’

De wezentjes kwamen nog dichterbij.

Plotseling deed ik een stap naar voren. Dat verraste hen duidelijk, want als één man sprongen ze achteruit. Degene die al eerder iets had gezegd, gromde weer naar zijn maatjes. Hij was langer dan de anderen en leek een soort gezag uit te stralen. Ik richtte me op hem en zei: ‘Spreekt u mijn taal misschien? Spreekt u Bitters?’

En toen kreeg ik opnieuw een schok. Zo erg dat ik dacht dat mijn hart stilstond.

Heel langzaam kwam er iemand tevoorschijn die, nou ja, er net zo uitzag als wij, met andere woorden, als een Bitterling uit Bitterbos. Al zijn lichaamsdelen klopten en er groeide geen gras op.

‘Krijg nou wat,’ mompelde Delph, die hem duidelijk ook had gezien.

Het mannetje bleef vlak buiten de cirkel van wezentjes staan, die nu vol respect terugweken om hem door te laten.

Ik zei: ‘Ben jij een Bitterling?’

Het mannetje stopte amper anderhalve meter bij me vandaan. Hij was lang, droeg een groene cape en ik zag dat daar puntschoenen onder uitstaken. Hij was al op leeftijd; zijn haar was wit, evenals zijn baard. Zijn gezicht was doorgroefd en opmerkelijk bleek; sterker nog, het wedijverde met zijn haar om wat nou het witst was. Toen schoot het door me heen dat als hij hier beneden woonde, hij nooit een sprankje zon te zien kreeg.

‘Nu niet meer,’ antwoordde hij met schrille stem. ‘Ik ben lang geleden weggegaan.’ Hij keek naar het schepsel dat eerder zo had gegromd, en begon tegen hem te praten met snelle, keelachtige klanken waar ik geen touw aan kon vastknopen.

Opnieuw gingen er ijzingwekkende gedachten door me heen. Was deze kerel soms door de Buitenliggers overgenomen? Of was hij zelf

een Buitenligger? In Bitterbos was ons over deze vijandige Buitenliggers verteld, schepsels die vermoedelijk in het Moeras woonden. We waren gewaarschuwd dat ze Bitterbos wilden binnenvallen en ons allemaal zouden vermoorden. Alle Bitterlingen waren daar doodsbang van geworden, want we hadden gehoord dat die schepsels er net zo uit konden zien als wij, dat ze zelfs in het hoofd van Bitterlingen konden binnendringen en hen naar hun pijpen konden laten dansen.

Het mannetje wees naar rechts en zei: ‘Deze kant op, alsjeblieft.’

Met mijn hart bonzend in mijn keel liepen we achter hem aan, met de wezentjes op onze hielen.

Van de grote, hoge grot liepen we naar een kleine tunnel, die niettemin goed werd verlicht door toortsen aan de muur. Toen we een hoge, brede stenen ruimte betraden, bleef het mannetje zo abrupt staan dat ik bijna tegen hem op liep. Hij gebaarde dat Delph en ik langs hem de grotachtige ruimte in moesten lopen. Harry Twee volgde gehoorzaam.

Toen ik om me heen keek, stakte mijn adem in mijn keel.

In alle muren, die zo hoog oprezen als ik kon kijken, waren kleine nissen aangebracht. En in elk van die nissen lag een...

Schedel.

Het was alsof honderden blinde ogen ons aanstaarden.

Ik keek naar Delph en zag dat hij ook omhoogstaarde. De arme Harry Twee begon te janken. De hele ruimte stonk naar de dood.

Het mannetje draaide zich naar me toe. ‘Weet je wat dat zijn?’

Ik knikte, mijn maag kwam in opstand. Had hij ons hierheen gebracht omdat onze botten binnenkort bij de andere zouden worden bijgezet? ‘Bitterlingschedels,’ zei ik angstig.

‘Kijk nog maar een keer,’ zei hij en hij maakte een wuivende handbeweging.

Ik concentreerde me op de schedel die het dichtst bij me was en keek toen naar talloze andere. Ik keek weer naar het mannetje.

‘Dit zijn geen Bitterlingen.’

Hij zei: ‘Ze zijn van Moerasschepsels die ons kwaad willen doen.’

Ik kroop dicht naar een andere schedel in een lagere nis toe. Die was zonder twijfel van een frek. Ik herkende het kaakbeen en de lange snijtanden. Daarnaast stond een amaroc. In Delphs huis in Bitterbos had ik weleens zo’n schedel gezien.

Ik keek weer naar het mannetje. ‘Heb jij ze allemaal gedood?’

Hij grinnikte. ‘Niet persoonlijk, nee.’

‘Hoe dan wel?’ vroeg ik.
Het mannetje bekeek me van top tot teen. ‘Wie ben je eigenlijk?’
‘Ik heet Vega. Dit is Delph. De hond heet Harry Twee. We komen uit Bitterbos.’ Hij zei niets. ‘Ben jij hier al lang?’ vroeg ik.
‘Langer dan jullie samen oud zijn.’
‘Je spreekt anders nog goed Bitters,’ merkte ik op.
‘Dat klopt,’ zei hij terwijl hij me aanstaarde.
‘Hoe heet het hier?’ vroeg ik.
Hij keek om zich heen. ‘Het Koninkrijk van Kataphiel, natuurlijk.’
Delph zei: ‘Wat is een k-kat-kata-watte? En wie is dan verdomme de koning?’
‘Een kataphiel is een verzamelaar en bewaarder van botten. En zoals je kunt zien, voldoen we aardig aan die beschrijving. En wat de koning betreft, hier staat hij. Tot uw dienst.’
Hij maakte een zwierige buiging voor ons.
‘Ben jij de koning?’ vroeg ik ongelovig.
‘Koning Doorn,’ antwoordde hij waardig.
Ik zei: ‘Wat heb je moeten doen om van een Bitterling een koning te worden?’
Hij spreidde zijn handen. ‘Nou, voornamelijk ben ik net als jullie in een gat gevallen.’ Hij kreeg een dromerige blik in zijn ogen. ‘Er is veel voor te zeggen om in een gat te vallen. Het opent een wereld aan mogelijkheden.’ Hij zweeg even. ‘Het is een nederig, donker koninkrijk, maar het is wel mijn koninkrijk. En daarmee is het goed en rechtvaardig en groot en, bovenal, mijn thuis.’
Delph en ik wisselden een nerveuze blik met elkaar. Ik begon te denken dat deze kerel hier meer dan een klein beetje getikt was. ‘En wat zijn zij?’ vroeg ik zachtjes, met een blik naar de met gras begroeide schepsels.
‘Dat zijn eko’s. Dat is althans de vertaling in het Bitters. Ze zijn hier beneden de hoogste levensvorm. Op mij na, natuurlijk.’
‘Ik weet dat er andere schepsels boven in het Moeras rondzwerven. Maar bedoel je te zeggen dat er hier beneden nog andere levensvormen zijn?’
‘O ja. In het Moeras wemelt het van allerlei levensvormen. Maar kom mee. Dan krijgen jullie wat verfrissingen en een plek om te slapen.’ Hij draaide zich om.
Ik bleef met open mond staan. Verfrissingen en een slaapplek? Het

Koninkrijk van Kataphiel? Ik had me een hoop bij het Moeras voorgesteld, maar dit niet. Het bleek, nou ja, behoorlijk beschaafd. Maar toch was ik nog steeds heel erg op mijn hoede.

‘We moeten verder, Vega Jane,’ mompelde Delph.

De koning draaide zich met een ruk om en keek me strak aan, met een uitdrukking alsof ik hem net had verteld dat ik een vermomde garm was.

‘Jane? Is dat je hele naam? Vega Jane?’

Ik knikte. ‘Ja.’

‘Ben je familie van Virgil Jane?’

‘Hij was mijn opa. Heb je hem gekend?’

‘Ja, zeker. Gaat het goed met hem?’

‘Nee. Hij heeft een Hindernis genomen.’ Ik wist dat dit niet waar was, maar ik zag geen reden waarom ik hem dat aan zijn neus zou hangen.

‘Een Hindernis, hè? Wel, wel. Uitgerekend van alle Bitterlingen Virgil dus ook.’

Hij wendde zich tot een van de kleine eko’s en gromde een paar keer. Een paar ervan renden weg. Hij draaide zich weer naar ons om. ‘Als jullie vanavond nog willen vertrekken, dan ben ik bang dat dat niet gaat. Het Moeras is overdag al levensgevaarlijk. ’s Nachts overleven jullie het niet. Nou, hebben jullie honger?’

Hij wachtte niet op een antwoord maar beende met gezwinde pas door een andere doorgang in de rotswand.

We liepen vlug achter hem aan, met de rest van de eko’s op de hielen.

Ik ging dicht naast Delph lopen en fluisterde: ‘Ik mag die vent niet. Hij ziet eruit als een Bitterling, maar dat kan toch niet?’

‘Klopt,’ siste Delph terug. ‘We zouden ervan gehoord hebben als een Bitterling het Moeras in was gegaan. Net als met Hermes.’

‘Misschien is hij wel een Buitenligger.’

Hij keek me even aan. ‘Ik dacht dat die helemaal niet bestonden.’

‘Wie weet dat nou zeker, Delph? Ik verwachtte freks, garms en amaroecs, maar geen Bitterling die er zijn eigen verdomde koninkrijk vol met gras begroeide eko’s op na houdt. Daar stond niets over in het boek over het Moeras dat ik in Quentin Hermes’ cottage heb gevonden.’

‘Inderdaad, en dat betekent dat als we hier eenmaal weg zijn, we geen idee hebben wat ons te wachten staat, Vega Jane.’

‘Als we hier al wegkomen, dacht ik ellendig.’